

50 LET
CELJSKEGA
PLESNEGA
ORKESTRA
ŽABE

CELJSKI PLESNI ORKESTER ŽABE

50-LETNICA
CELJSKEGA PLESNEGA ORKESTRA
ŽABE

1946 – 1996

50-LETNICA CELJSKEGA PLESNEGA ORKESTRA ŽABE

ČASTNI ODBOR

Jože Zimšek, župan mestne občine Celje
Jože Privšek, pianist, skladatelj, aranžer, dirigent
dr. Bruno Hartman, univerzitetni profesor
Avgust Lavrenčič, ustanovni član CPO Žabe
Norbert Drugovič, ustanovni član CPO Žabe
Marijan Nunčič, ustanovni član CPO Žabe
Vendelin Videc, ustanovni član CPO Žabe
Friderik Kolšek, opat in prelat opatije sv. Danijela v Celju
Lojze Oset, predsednik občinskega sveta MOC Celje
Janez Gril, predsednik upravnega odbora CPO Žabe

PRIREDITVENI ODBOR

Janez Gril, predsednik
Milan Gorjanc
mag. Aleksa Krajnc
Otmar Koštomaj
Boris Rosina
Franček Mauer

Podelitev Zlatega grba mesta Celje, v četrtek, 11. aprila
1996

Slavonostni koncert v soboto, 13. aprila 1996, ob 19. uri v
Narodnem domu

Ponos Celja

Celjski plesni orkester Žabe je začel delovati pred petdesetimi leti, v času torej, ki ni bil najbolj naklonjen tovrstni zabavni glasbi. Toda glasbeni zanesenjaki so vztrajali in so danes edini tovrstni ljubiteljski plesni orkester v Sloveniji, ki deluje vsa ta leta brez večje časovne prekinitve.

V tako obsežnem časovnem razdobju so Žabe doživljale lepe in hude čase, ki jih je bila deležna ljubiteljska kultura. Toda popolna predanost glasbi, ki jo goji takšen big band, je premagala in prerasla vse težave, s katerimi so se srečevali. Treba je bilo skrbeti za dobro strokovno vodenje orkestra in seznam sodelujočih v petih desetletjih obstoja Žab nam zgovorno pove, da je orkester znal pritegniti k sodelovanju vrsto zanimivih osebnosti.

Le malokateri kraj si lahko privošči tak orkester, ki izžareva posebno poslanstvo tudi v okolje v katerem živi in dela. Žabe so postale del celjske zgodovine in sedanosti in brez njih bi bila bogata kulturna tradicija knežjega mesta nepopolna. S svojim repertoarjem domačih in svetovnih klasikov ter sodobnih avtorjev, ki so in še pišejo glasbo za tovrstne plesne orkestre, so vnesli v naš kulturni prostor dragoceno razsežnost dobre zabavne glasbe. Tega se Celje zaveda, zato je svojim Žabicam ob letošnjem občinskem prazniku podelilo Zlati celjski grb, seveda tudi z željo, da bi še dolgo regljale!

Jože Zimšek, dipl. ing.
Župan mestne občine Celje

Petdesetim navkljub

"Vse kar ni starejše od sto let, nima prave vrednosti," so še pred nedavnim govorili Angleži. Kljub svojemu deklariranemu ponosu in prislovični zaljubljenosti v preteklost, bi se zagotovo priklonili našim Žabam, če bi zanje vedeli in če bi bili povabljeni na njihov slavnostni koncert.

Priznanje Mestne občine Celje, ki se lesketa ob Zlatem celjskem grbu, prihaja v prave roke. Petdeset let nepretrganega udejstvovanja na odprti sceni, zvestoba stilu, ki je preživel vzpone in zatone, ekstaze poslušalcev pa tudi policijske pregone, je res nekaj nenavadnega, enkratnega!

Celo udarci, kot so poplave, izguba lastnega prostora, menjave dirigentov, finančni stresi ter še kaj, niso vzeli volje in elana ter velike ljubezni do tovrstne glasbe vsem zanesenjakom žabjega orkestra.

Prav zato zvenijo Žabe danes še bolj žlahtno, še bolj v srce segajoče in svojim pristašem dopadljivejše. Poleg Janka, člana orkestra od samega začetka, je danes v njem veliko mladih moči. Na njih sloni svet, zato se Žabam prihodnosti gotovo ni bati.

Z veseljem smo jim in jim še bomo stali ob strani, še raje pa jih poslušali in plesali po njihovih taktih.

Janez Grič
Predsednik UO CPO Žabe

Prvih petdeset...

Častitljivi jubilej, ki ga letos slavi orkester Žabe ne pomeni samo petdeset let obstoja in delovanja. Pomeni mnogo več. To je petdeset let ljubezni in popolne predanosti glasbi Big banda, ki je bila vedno najvažnejša sporedna stvar na svetu vsakemu, ki je v teh petdesetih letih tvoril s svojim sodelovanjem ta orkester. Jasno je, da so Žabe na tej svoji dolgi poti nizale rezultate, ki v ljubiteljskem svetu pomenijo sam vrh, vendar se mi zdi eden najpomembnejših dosežkov orkestra njegova vraščenost v kulturno okolje iz katerega tudi sam izhaja. To pa je že stvar, ki bi jo Žabam lahko mirne vesti zavidal tudi kak institucionaliziran kolektiv. Zato menim, da so ob tej slavnostni priliki, poleg čestitk seveda, na mestu besede: Fantje, to je bilo šele prvih petdeset let...!

Jože Privšek

Kritičen zapis o Žabah ali nekaj podobnega?

Vedno sem se spraševal, kaj je to kvaliteta, ali je res brezhibno intonančno ritmično igranje pogojeno z najvišjo možno disciplino skupnega igranja, ali mora biti to skupek najkvalitetnejših glasbenikov res samo "izbranih" za ta poklic, ali pa je lahko še kaj drugega, kar tudi bogati življenje podobno mislečim.

Ob poslušanju posnetkov celjskega plesnega orkestra Žabe preteklega obdobja, posebej sedemdesetih in osemdesetih let, pa sem zadovoljno ugotavljal, da je to tisto, kar pravzaprav pomeni kvaliteto. Skupina glasbenikov najde prosti čas, najde prostor, si kupi note, jih priredi za svojo zasedbo, izbere najsposobnejšega, da jih vodi in se zabava. Ta "zabava" je lahko slabša ali boljša, ko pa doseže stopnjo skupnega diha, stopnjo notranjega zadovoljstva, zlasti pa kritičen, vendar uspešen odmev publike, je resnično dosegla svoj namen.

Celjski muzikanti vseh obdobj, še živi in pokojni, so s skladbami in aranžmaji najuglednejših svetovnih mojstrov, domačih Adamiča, Privška, Sossa in Žgurja ter res "domačih" Goršiča in Drugoviča, pa naj gre za avizo Žabe ali Glenna Millerja, s solisti Kovačem, Vendijem, Jarhom in "še pa še" dosegli tisto, o čemer sem se vedno spraševal.

Dosegli so kvaliteto igranja in življenja v mestu, ki so mu in mu pripadajo, zadovoljstvo in veselje, ki so ga dali sebi in drugim, ter zapis v zgodovino glasbe naše domovine.

Zato popotnik, če zaideš v Celje, dobro poglej plakate in, če slučajno opaziš koncert Žab, pojdi in prisluhni!

Boris Šinigoj

ZLATIH 50 LET ZABAVNEGA ORKESTRA ŽABE

Kaj je treba reči pred začetkom?

Prvih petdeset let plesnega orkestra Žabe v Celju je nekaj posebnega, je nekaj zelo dragocenega. Ta trditev je vredna tehtne utemeljitve: tovrstni plesni orkestri so otroci urbaniziranega okolja in še to ponavadi takega, ki premore dovolj akademskega zaledja. Celje je zmoglo ustvariti svoje Žabe in jih ves ta čas obdržati, čeprav se mu pozna - kljub temu da ima vrsto poklicnih in ne le ljubiteljskih ustanov in ustvarjalcev - da nima univerze doma, temveč se celjski študenti vozijo drugam na višje in visoke šole. Plesni orkester pa lahko nastane le iz mladih ljudi, ki potem rastejo in zorijo skupaj z orkestrom in se, medtem ko prihajajo novi, z njim tudi starajo, duhovno pa ostajajo mladi in vitalni, ker jim orkester vrača ljubezen in razumevanje za vse tisto, kar vedo le oni. A ni dovolj, da so ljudje na začetku poti zgolj mladi. Brez glasbenega znanja ni nič; toda morda še bolj kot to je pomemben njihov notranji žar, ki se je pred petdesetimi leti meril z bistveno drugačnimi vatli, kot bi se danes.

Odločilni sta bili tista iskrivost in volja, ki sami po sebi pripeljeta do tega, da se najdejo taki, ki mislijo podobno ali celo enako, ki so si blizu v odnosu do glasbe in radosti do življenja. To dvoje je neločljivo. Le glasbeno znanje je premalo in tudi dobra volja, celo tovarštvo je premalo, če to živi vsakdo zase. Zato pravim, da je teh petdeset let celjskih Žab zares zlatih, ker stojijo na temelju neke mladosti, ki je znala poleteti na svoj način k zvezdam. Pa četudi so jo kdaj pa kdaj podili z odra, češ da je predrzna, nerazumljiva.

Celjske Žabe so mestni demokratični barometer, ne le na kulturni sceni. So eden od bistvenih mestotvornih elementov. Lepo je, da ima knežje mesto ob Savinji poklicno gledališče, na kakršnega bi morala biti ponosna vsaka država, dva poklicna muzeja, ki strokovno sodita v sam vrh slovenskega muzealstva, pa tudi čez državne

meje lahko suvereno zakoračita tako s svojo vsebino kot z metodami dela. In kje so vsi imenitni pevski zbori, ki so že pred desetletji tudi tujini oznanjali, da je celjski Parnas mnogo višji od Miklavškega hriba. Na tej ravni najdemo tudi Celjski godalni orkester in Akord, ter vrsto sodobnih plesnih skupin, Galerijo sodobne likovne umetnosti, Likovni salon in celjske likovne umetnike, literate in druge ustvarjalce. Toda ta široka celjska kulturna in umetniška scena bi bila revnejša, če ne bi imela tudi Žab, ki so znamenje živega pretoka celjskega glasbenega dogajanja, so del stvarnosti, ki nas navdaja z dobrim občutkom sproščenosti. Takšen orkester sam po sebi nosi že zaradi repertoarja tudi predznak zabavnosti. To je povsem razumljivo in samo po sebi umevno, kajti zabavnost je nekaj žlahtnega, nekaj, kar nam življenje plemeniti na svoj specifičen način.

Pol stoletja plesnega orkestra v Celju pomeni tudi pol stoletja glasbene kulture, brez katere bi tudi druge smeri ne imele takega pomena kot ga sicer imajo. Pa tudi sama zase je glasba takega orkestra tako živ in avtonomen organizem, da ga ni moč prezreti v svoji specifik in kompatibilnosti z drugimi. Navsezadnje se je ob takem jubileju treba vprašati tudi to, kdo si lahko "privošči" tak orkester. V mislih nimam denarja, brez katerega seveda tudi ne gre, temveč mislim na zaledje, ki zmora napajati orkester z življenjem, brez katerega ni orkestra. Mislim na same ustvarjalce in na občinstvo, mislim na tisti duhovni naboj, ki je potreben za vsako tako podjetje, če hoče dobro delovati. Privošči si ga lahko mesto, ki premore iz svoje tradicije ljudi, ki takšno glasbo preprosto živijo. V vsakem kolektivu je pomembna družabnost. Igrati pri Žabah, pa je že skoraj način življenja. To življenje pa je sestavljeno iz mešanice ljubezni do glasbe, glasbenega znanja, inteligence posebne sorte, humorja, duhovne igrivosti, prefinjenega posluha za štos, smisla za reagiranje preden se je sploh kaj zgodilo in smisla za take vrste kolektivnega duha, ki omogoča normalno funkcioniranje skupnosti, hkrati pa ne požira in ne briše pronicljivosti individualnega, razpoznavnega. Žabe so namreč amaterski orkester, kar pomeni, da se ne preživljajo s svojim igranjem, temveč da glasbenike povezuje izključno ljubezen do igranja, da razumejo kaj je to ansambel in da so sposobni igrati in

vztrajati v glasbeni sekciji, čeprav so med njimi tudi solisti. Žabe so sinonim življenjske radosti.

To se mi je zdelo vredno zapisati, preden se vprašam, kdaj in kje se je začela polstoletna zgodba z Žabami.

Usodna Skalna klet

Lahko bi začeli tako kot v pravljici: Pred mnogimi leti je bila Skalna klet pod mogočnim celjskim Starim gradom... A bolj po meri časa in njegovega razumevanja, daleč proč od arhaičnega pretiravanja, v katerega lahko kaj hitro zdrkneš pri tako častitljivih številkah, s kakršnimi imajo letos opraviti celjske Žabe, je, če rečemo, da se je vse skupaj začelo iz mladostnega žara neke generacije.

Torej, vsako spodobno mesto ima svoje četrti. Skalna klet v Celju se lahko ponaša s pestro zgodovino, saj že samo ime izdaja zgovorno vsebino. V času, ko še ni bila tako pozidana in poseljena, kakor je danes, je bilo tudi veliko več prostora za mlake, saj vode zaradi bližnje Voglajne oziroma Savinje ni manjkalo. Tako je bilo tudi dovolj prostora za žabe, ki so se oglašale zlasti pod večer in tudi zvočno označevale svoj prostor pod celjskimi zvezdami.

V drugem letu delovanja 26. 3. 1948: Od leve sedijo: Vlado Hohnjec, Norbert Drugovič, Milan Gorjanc, Marijan Nuncič, Janko Četina; oa leve stoje: Janko Šalamun, Avgust Zapušek, Vendelin Videc, Anton Vok, Avgust Lavrenčič, Vincenc Prelog, Franc Pristovšek.

Skupina mladih glasbenih navdušencev, večina jih je bilo doma na Skalni kleti, ki so ji pravili tudi Žabja vas, je začela igrati daljnega leta 1946. Le slabo leto po končani drugi svetovni vojni so mladi hoteli nadoknaditi zamujeno tudi v zabavni glasbi. Opazovali so dogajanje na povojnih zabavah in se ob tem domislili, da bi tudi sami lahko imeli orkester, ki bi zabaval predvsem mlade na Skalni kleti. Štirje so bili, ki so začeli igrati kar na prostem in pod milim nebom kot kvartet: Norbert Drugovič, mlajši, Avgust Lavrenčič, Marijan Nunčič in Vendelin Videc.

Pravzaprav so začeli na osnovah, ki jih je Celje poznalo že pred drugo svetovno vojno. Svoj manjši ansambel je imel Oskar Leskovšek, pa tudi Valter Kališnik. Celjan dr. Bruno Hartman se spominja, da so pred vojno igrali Mario Sancin, sin ravnatelja celjske glasbene šole, pozneje je igral trobento v velikem Adamičevem orkestru, pa Jože Kantušar, ki že desetletja živi v Nemčiji in izdeluje violine in arheolog Matija Brodar. Hartman je igral violino in trobento. Pozneje ga je mojster Adamič vabil, da bi igral v njegovem orkestru, a se je raje posvetil študiju literature. Omenjena skupina je imela po vojni "premiero" na silvestrovo leta 1945 v kavarni Merkur, sedanji slaščičarni Mignon.

Prvi mentor orkestra Norbert Drugovič, starejši, se je spominjal: "Na eni izmed vaj, ki sem ji prisostvoval leta 1946, so člani orkestra odločali o nazivu ansambla. Bilo je več predlogov. Po demokratični razpravi so se soglasno odločili za naziv po krajevni značilnosti "Žabe". To pa zato, ker je bil pri Skalni kleti, ki je dala jedro orkestra, včasih svet neobljuden in zamočvirjen. Tu je bilo mnogo žab, ki so ubrano ubirale svoj rega-rega, kvak-kvak."

Toda moti se tisti, ki misli, da so Žabe že od nekdaj samo Žabe. Orkester je nastopal pod različnimi imeni, dokler se ni ustalil pod imenom Celjski plesni orkester Žabe. Leta 1946 je bil Plesni orkester Žabe, leta 1947 je nastopal pod imenom Mladinski plesni orkester Žabja vas, leta 1949 je bil ponovno Plesni orkester Žabe, leta 1950 je bil celo Plesni orkester Kladivar. Povejmo tudi zakaj! Orkester se je moral preživljati. Tisti čas pa je bil Dominko Uršič sekretar pri atletskem klubu Kladivar, hkrati pa je igral v orkestru bariton saksofon, bil pa je tudi ansamblov tehnični sodelavec. Žabam je v tem letu priskrbel nekaj

cvenka, orkester si je nadel Kladivarjevo ime, ki je, mimogrede, tedaj tudi nekaj veljalo v atletskem svetu, in vsi so bili zadovoljni. Leta 1952 so se Žabe imenoval Plesni orkester Celje, leta 1953 ponovno Plesni orkester Žabe, leta 1971 pa se je ansambel priključil k železničarskemu prosvetnemu društvu France Prešeren kot samostojna sekcija, a svoje ime pa ohranil pod nazivom Zabavni orkester Žabe.

Vendelin Videc, tehnični risar po poklicu, je eden od štirih ustanovnih članov orkestra. Igral je kitaro, trobento in bas, bil je tudi dirigent. Za orkester je priredil več aranžmajev za razne zasedbe. Bil je pobudnik igranja po notah in inštruktor mladih "žabarjev". Ustanovni član je bil tudi Norbert Drugovič, mlajši. Igral je saksofon in klarinet. Bil je prvi dirigent plesnega orkestra, aranžer in komponist. Ves čas sodelovanja je bil tisti, ki je prispeval levji delež notnega gradiva za orkester, bil je mentor soigralcem in solist. Še zdaj, ko je upokojenec Slovenske filharmonije, živi s celjskim big bandom. Tretji ustanovni član Žab je znani slovenski akademski slikar in gledališki scenograf Avgust Lavrenčič, tudi vsestranski glasbenik. Igral je kitaro, bobne in pozavno. Ves čas je aktiven član upravnega odbora in skrbi tudi za umetniško oblikovanje plakatov. Tudi Marijan Nunčič je bil med ustanovitelji Žab, tudi dolgoletni predsednik, igral pa je bobne, klarinet in saksofon.

Koncert ob 45-letnici v Narodnem domu v Celju.

Prvi predsednik orkestra je bil Milan Gorjanc, sicer pa tudi tajnik, blagajnik in menežer, ki je do leta 1989 igral saksofon in klarinet in to že od leta 1947. Je tudi neumorni organizator. Vsega tega ne bi zmozel, če ne bi z vsem srcem živel z orkestrom, bil sicer natančen in vesten delavec ter velik entuziast v najplemenitejšem pomenu te besede.

Orkester je sčasoma začel medse privabljati tudi druge mlade glasbenike. Z večanjem števila tistih, ki so hoteli igrati, so se porajale tudi prve "razvojne" težave. Primanjkovalo je notnega materiala, glasbenih aranžmajev in prirejenih skladb. Do notnega gradiva za take sestave je bilo zelo težko priti, bil pa je to tudi čas, ko se je politika ideološko vtikala tudi v tovrstno zabavno glasbo in jo proglasila za dekadentno. O teh časih je veliko govoril žal že pokojni mojster Bojan Adamič, tudi sodelavec in prijatelj celjskih Žab, a o tem pozneje.

Novi celjski ansambel je bil kmalu tako dober, da je začel javno nastopati na raznih prireditvah v Celju in njegovi okolici. Prvi vidnejši javni nastop Žab je bil leta 1946 v dvorani tedanjega Doma JLA, prvič pa so zaigrali tudi plesalcem leto pozneje, takrat v unionski dvorani. Tedanji kronist je zabeležil, da je orkester navdušil staro in mlado.

Bil je to tudi čas obnove porušene domovine, ki je potrebovala ob krampih, lopatah in samokolnicah tudi glasbo. Leta 1947 - 1948 so nekateri člani orkestra celo odšli pomagat graditi železniško progo Šamac - Sarajevo, leto pozneje pa jih srečamo tudi na avtocesti Bratstva in enotnosti, kjer so bili vsi člani orkestra, a niso le igrali. Vsak dan so morali opraviti šest brigadirskih ur na trasi, v preostalem času pa igrati za "dvig morale" in zabavo.

Seveda v teh začetnih nastopih orkester ni bil v polni sestavi, kot se za tak plesni orkester spodobi. Toda sčasoma se je le toliko pomnožil, da je bil že podoben čisto pravemu big bandu. Tedaj je štel okoli 17 do 18 članov, med katerimi najdemo tudi znano celjsko gostilničarko Irmo Belaj, ki je igrala klavir in harmoniko.

Prvi nastop zunaj "celjskega mestnega obzidja" je imel plesni orkester Žabe leta 1949 v Laškem, v letih 1952 in 1953 pa je nastopal na pustnih prireditvah

Olepševalnega in turističnega društva. Prelomno leto je bilo 1954, kajti tedaj je orkester prvič nastopil s samostojnim koncertom v Rogaški Slatini. Sledili so nastopi na najrazličnejših prireditvah, v plesnih programih na mnogih celjskih razstavah in na modnih revijah, ki jih je tedaj prirejal Ljudski magazin.

Orkester je uspešno deloval do leta 1963, ko je zašel v krizo, ker so odšli mnogi mlajši člani študirat v Ljubljano, tam pa so se tudi vključevali v manjše ansamble.

Tudi glasbeniki Žab, ki so ostali v Celju, njihovo število je tedaj nihalo med 10 do 14 članov, so se znašli tako, da so oblikovali nove manjše skupine in v njih nadaljevali delo s svojim edinstvenim glasbenim entuziazmom. Tako sta nastali dixyland zasedbi z imeni Oktava in Metronom, občasno pa tudi druge.

Rdeči boogy!

Prepričan sem, da mi režiser in profesor na AGRFTV Karpo Godina ne bo zameril, ker sem si sposodil naslov njegovega filma tudi za eno poglavje rahlo komentiranega kronološkega prebliska skozi polstoletno obdobje celjskih Žab. Naslov je namreč tako zgovoren za čas po vojni in vse do konca (še!) petdesetih let, ko so bili tudi glasbeniki žrtve ideološkega prevzganja, ki pa se je na srečo končalo tako, kot se je. Z zmago Glenna Millerja in porazom ždanovščine. In k tej zmagi so svoj delež prikvakale tudi celjske Žabe. Pri svojem uveljavljanju programske "drže" so imele nemalo težav in so delile usodo svojih glasbenih sotovarišev tudi v drugih krajih.

Varuhi "prave" poti v glasbi so bili najbolj alergični na ameriške note. Kakšne druge jih že niso tako motile. Pa so se žabarji znašli in igrali tudi popularne ruske skladbe kot Podmoskovski večeri ali Zdravstvuj, Moskva! Vendelin Videc je šel pri triurnem zasliševanju na UDBI v iznajdljivosti tako daleč, ker je pač znal tudi rusko, da je dokazoval na notnem materialu, da orkester igra tudi sovjetske glasbenike, med njimi Josifa Garlandoviča, ki je bilo seveda popolnoma izmišljeno ime. In je dokazal! Zanimivo pa je to, da se je ta prigoda z zasliševanjem, ki

so jo v Celju mnogi poznali, znašla kot motiv prav v omenjenem filmu.

Glasbeniki so se morali pač znajti, kajti pritisk nanje je bil, čeprav ne v kakšni rigorozni obliki. V vsem početju je bilo tedaj celo dovolj prostora za zabavno muzanje na račun vzdušja, ki je prevladovalo v tistem času. Glenn Miller je bil pač uradno prepovedan. Nekoliko lažje je bilo, če so si priskrbeli note iz Italije. Predvsem pa so morali paziti, kje kaj igrajo in pred kom. Saj vedno ni bilo tako strogo, kajti vsak človek je pod kožo krvav, kot rada ugotavlja ljudska modrost. Zato se je tudi zgodilo, da je kakšen varuh "prave" glasbe ob zvokih Glenna Millerja hitro pozabil na svojo funkcijo, ker je v njem prevladala zdrava človeška natura. Presenetljivo pa je to, da je ta ideološki pritisk na tovrstno zabavno glasbo začel popuščati šele proti koncu šestdesetih let. A vztrajanje se je splačalo!

Vendelin Videc pa je poudaril, da na Žabe ni vplival samo ta ameriški skladatelj, ki sicer ni bil tako znan drugje v svetu, kot je bil zlasti tisti čas pri nas.

Nov zagon po letu 1971

Toda nekajletno mirovanje celjskega big banda ni nakazovalo njegovega dokončnega zatona. Prej bi lahko rekli, da je bilo tako stanje podobno zatišju pred burjo. Bližala se je namreč petindvajsetletnica orkestra, ki mu je ravno za ta srebrni jubilej spet uspelo nastopiti v polni sestavi pod vodstvom dirigenta Vendelina Videca. Po krizi iz leta 1963 so se žabarji na pobudo Marijana Nunčiča zbrali in nastopili leta 1971 pred polno dvorano tedanjega Doma JLA. Tej dvorani so tedaj rekli mala unionska dvorana ali po domače kar "pratror", ker je v njej kmalu postalo vroče, zlasti še, če je bil ples bolj živahen. Istega leta so se Žabe priključile ŽPD France Prešeren kot samostojna sekcija z imenom Zabavni orkester Žabe. Od tega leta Žabe vsako leto prirejajo svoje redne letne celovečerne koncerte.

K nastopom so pritegnili tudi znane slovenske soliste zabavne glasbe, in sicer Majdo Sepe, Marjano Deržaj, Zvonko Drofenik, poročeno Krivec, Ireno Hočevnar,

Judito Kalinšek, Višnjo Korbar, Gidico Petretič, poročeno Stanojlovič, Ota Pestnerja, Pepel in kri, Ultra 4, Alenko Pinterič, Ditko Haberl, Tatjano Dremelj, Alenko Godec, New Swing Quartet, Ireno Vidic, Neno Žmajde, Mio Žnidarič, Miho Alujeviča, Niko Vipotnik Rampre, Staneta Mancinija in Vito Mavrič. V letu 1971 je za Vendelinom Videcem prevzel vodenje orkestra Edvard Goršič.

Vokalna solistka Alenka Godec na koncertu z Žabami ob njihovi 45-letnici v celjskem Narodnem domu.

Z Žabami so začeli sodelovati tudi mnogi znani glasbeniki, med njimi Celjani, ki so si našli svoj poklic v Ljubljani, občasno pa so se radi vračali v Celje in "pomagali" pri nastopih plesnega orkestra. Tako najdemo v žabjih glasbenih vrstah kitarista Milana Ferleža - Žajfeka, za klavirjem Janeza Čepina, Bredo Rajh, poročeno Divjak, Cirila Vertačnika, ki je igral tudi kontrabas, dr. Hotimirja Lešničarja in Hinka Haasa, pa tudi skladatelj, aranžer in dirigent Mojmir Sepe je kdaj pa kdaj sedel za žabji klavir, a je sicer igral tudi trobento. Za klaviaturami srečamo Iva Umeka, njegov oče je bil celjska posebnost, tudi zaradi svojega ansambla Čim bum. Na posameznih nastopih so bili solisti: klarinetist Borut Bučar, pozavnist Slavko Bezgovšek, kontrabasist Lado Rebek, saksofonist Hugo Šekoranja, kitarist Primož Goršič, pianist Miran Juvan, na kitaro in bendžo pa je igral tudi Matjaž Malovrh.

Celjski big band je uspel s svojim delovanjem pritegniti k sodelovanju in vzpostaviti prav prijateljske odnose z mnogimi slovenskimi skladatelji in aranžerji: Bojanom Adamičem, ki je za tridesetletnico orkestru napisal glasbeni potpuri, Atijem Sossom, Janijem Golobom, Ussarjem Wernerjem in Jožetom Privškom. Tudi nekateri člani orkestra so se ukvarjali z aranžiranjem: Benjamin Žibret, Norbert Drugovič, mlajši, ki je bil tudi dirigent v letih 1948 do 1958, Milan Ferlež, Vincenc Prelog in Vendelin Videc, ki je Žabam tudi dirigiral v letih 1946 in 1947 ter 1971.

V prvi časovni polovici delovanja celjskega big banda nikakor ne moremo mimo gledališkega igralca Volodje Peera, ki je bil pri Žabah kontrabasist, vokalist in napovedovalec. Bil je vsestransko nadarjen showman, nepogrešljiv v mnogih situacijah, ki so značilne za velike plesne orkestre.

Posebni pečat so Žabam dajali tudi Goršiči, posebna glasbena blagovna znamka Celja. Edvard Goršič, profesor glasbe, je pri Žabah že od leta 1955, v orkestru pa je igral klavir, harmoniko, aranžiral in dirigiral. Dirigent je bil od leta 1971 do 1977, ko je vodenje orkestra prevzel France Kapus. V orkestru je igrala tudi njegova hči Alenka Goršič, flvtistka, danes tudi sama profesorica glasbe, pa njen brat Matevž, kitarist. Še dva Goršiča srečamo pri Žabah: Edijevega brata Janeza, bobnarja in pevca, sicer pa znanega celjskega vulkanizerja, ki nadaljuje tradicijo svojega očeta, ki je bil tudi navdušen harmonikar, ter Igorja Goršiča z bas kitaro, ki pa ni sorodnik prej omenjenega glasbenega "paketa" Goršičev.

Žabe so v tem času igrale pretežno v Celju. Leta 1976 so nastopile v hotelu Argonavti v Novi Gorici, leto pozneje so tri dni v juniju igrale v Bernardinu in šele leta 1980 so se podale na malo daljše potovanje v Novi Sad, kjer so 24. septembra nastopile na prireditvi "Dani džeza". Tam so nastopili kot edini amaterski big band v tedanji Jugoslaviji. Kritika jim je namenila kar dobro oceno, le za soliste je menila, da niso najbolj virtuozi, kar je bilo seveda razumljivo. Za Žabe je bilo veliko priznanje že zgolj vabilo na tako ugledno glasbeno prireditev v Novi Sad.

Leta 1981 jih februarja srečamo v Ljubljani na plesu "Zelena noč Olimpije" v hotelu Slon, 20. septembra pa v Žireh na reviji amaterskih plesnih orkestrov. Tedaj so ugotovili, da so edini tovrstni amaterski ansambel v Sloveniji, ki deluje toliko let. Konec tega leta so s koncertom 5. decembra proslavili tudi 35-letnico svojega delovanja.

V vseh petdesetih letih delovanja so Žabe trikrat potovalle preko državne meje. To je bilo 14. oktobra leta 1989, ko so igrale v celjskem partnerskem mestu Grevenbroich v Nemčiji in navdušile številne poslušalce na dveh nastopih v dvorani Alte Feuerwache, pa v Singenu v Nemčiji in v Treffenu pri Beljaku v Avstriji.

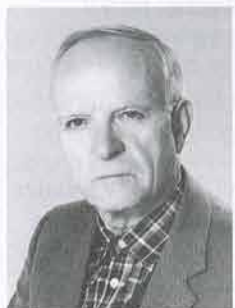
Vsi žabji dirigenti

Kot je bilo že omenjeno, je bil prvi dirigent Vendelin Videc, tudi eden od štirih ustanovnih članov orkestra, za katerega je priredil več glasbenih aranžmajev za različne zasedbe. Orkester je vodil od začetka v letu 1946 do leta 1947 in v letu 1971.

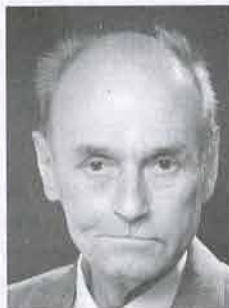
Za njim je dirigentsko palico prevzel leta 1948 Norbert Drugovič, mlajši, ki je vodil orkester polnih deset let do leta 1958. Pozneje je odšel v Ljubljano, kjer je bil član Slovenske filharmonije, a je ves čas ostal s svojimi žabami. Za zelo kratek čas je dirigiral orkestru leta 1991. Ves čas je potrpežljiv mentor, orkestru pa je priskrbel večino notnega gradiva. V letih 1951-1953 je pisal note za vse inštrumente v posebne zvezke z zelenim črnilom. Ko je napisal aranžma za kakšno skladbo, je potem notni zapis, vse na roko seveda, vnesel v vsak zvezek posebej. Kdor ve, kaj to pomeni, bi se strinjal s trditvijo, da bi se lahko tudi mravlje zgledovale po Drugoviču.

Po ponovnem nastopu Žab, ki so se leta 1971 kot ptič feniks vzdignile iz nekajletnega zatišja, je za kratkim vodenjem orkestra Vendelina Videca prevzel celjski big band Edvard Goršič, ki ga je vodil do leta 1977. Tudi v tem času so Žabe v glavnem regljale bolj v Celju in njegovi okolici. Med pomembnejšimi nastopi leta 1976 je bilo vsekakor snemanje polurnega glasbenega programa za prvi program Radio Ljubljana in za TV Ljubljana.

Za Goršičem je taktirko prevzel France Kapus, ki se je na vaje v Celje vozil iz Ljubljane. Žabe je vodil do leta 1984 in je dirigent z najdaljšim neprekinjenim stažem pri tem orkestru. V tem času je orkester za vedno zapustil kitarist Vlado Hohnjec, ki je umrl 22. 9. 1980. Sicer pa so se v letih Kapusovega vodenja orkestra že tradicionalni žabji plesi še bolj utrdili in postali nepogrešljivi del zabavnega življenja v Celju. Toda Žabe muzicirajo v tem času tudi na drugih pomembnih prireditvah kot so 30-letnica rokometnega kluba leta 1977, istega leta igrajo tudi na maturantskem plesu in na zaključku Trim iger, leta 1978 pa na 30-letnici ŽPD France Prešeren.

Vendi Videc

Norbert Drugovič

Edvard Goršič

France Kapus

Tomaž Grintal

Leta 1984 je celjski big band ponovno prevzel Edvard Goršič, ki ga je vodil do leta 1991, torej bi lahko rekli, do osamosvojitve Slovenije. Skupaj je imel tako pri Žabah 14 let "delovne dobe", kar je absolutni rekord med dirigenti. Žabe so v tem času največ igrale doma. Leta 1986 je bil orkester na TV snemanju v ljubljanskem nebotočniku, na novoletnih koncertih je večkrat igral tudi v Rogaški Slatini. Večkrat je nastopil tudi skupaj s Celjskim godalnim orkestrom.

V letu 1991 je kratek čas vodil orkester Norbert Drugovič, pa tudi Lojze Kranjčan, a nikoli toliko časa, da bi z orkestrom tudi javno nastopila. Ko je bila leta 1995 v Celju 50-letnica Slovenske popevke, je celjskim Žabam dirigiral Mojmir Sepe - Mojzes, stari prijatelj in simpatizer Žab.

Toda v letu 1991 je Žabam spet uspelo dobiti stalnega dirigenta. Vodenje plesnega orkestra je prevzel Tomaž Grintal, sam velik glasbenik, trobenta v ljubljanskem Big bandu, sicer pa tudi aranžer. Še danes vztraja pri celjskih Žabah, ki so v njegovem času doživele spet nekaj ustvarjalnih viškov. Nase je prevzel zahtevno nalogo in veliko odgovornost. Danes namreč tudi Žabe niso več kdorkoli in vsakdo, ki se postavi na čelo takega glasbenega korpusa, mora trdo delati.

Tudi občinstvo se je, hvalabogu, razvadilo. To pomeni, da hoče poslušati dobro zabavno glasbo, kajti na vsakem koraku se srečuje z njo. Toda poslušanje in doživljanje Žab v živo, je nekaj posebnega. Res je, da ima vsak ansambel svoje občinstvo, kakor ga ima tudi vsak drug orkester ali pevski zbor. Toda celjski plesni orkester služi takšni širini ljubiteljev dobre glasbe, da njegov krog daleč presega le Celjane.

Kako Žabe regljajo?

Vsak dirigent ima svojo vizijo orkestra, čeprav ne povsem, saj se mora ozirati na ta živ organizem, ki tudi deluje znotraj svojih zakonitosti, kajti orkester je samostojno telo, sestavljeno iz samih individualistov. Zato se je moral vsak dirigent tudi prilagajati celoti, katere del je sčasoma sam postal.

Najtežje je bilo prvim dirigentom. Ne le da niso imeli dovolj notnega gradiva, težko je bilo tudi priti do njega. Priskrbel ga je vsak sam, kakor je vedel in znal. Pomagali so tudi sami glasbeniki, spet vsak po svojih možnostih in zvezah. Predvsem pa so vsi skrbno poslušali, kaj se dogaja na javni sceni. Tedaj je bil najaktualnejši in najpriročnejši radio. Norbert Drugovič je kar iz radijske melodije napravil notni zapis, ki si ga je zapomnil. Večinoma so se poslušale tuje radijske postaje, ki so tudi predvajale tako glasbo, ki je zanimala tovrstne

plesne in zabavne orkestre. Nekaj notnega gradiva so dobili tudi od znancev oziroma kolegov, a tega ni bilo na pretek, kajti vsi so bili v enakih škripcih. O prepisovanju notnega gradiva veliko ve tudi Anja Prosen, ki živi v Ljubljani.

Šele v sedemdesetih letih, ko so Žabe po srebrnem jubileju zadihale na novo, so se tudi v tem pogledu ozirali na glasbena dogajanja v širšem prostoru. Na Žabe so vplivali orkestri iz Ljubljane, Zagreba in Beograda, od tam torej, kjer so delovali visokokakovostni plesni in jazz orkestri.

S plesa v Zdraviliški dvorani v Rogaški Slatini 30. oktobra 1992.

Nelahka naloga, s katero se je srečal vsak dirigent, je bila, kako sestaviti glasbeni repertoar, na čem graditi vizijo orkestra. Misliti je bilo treba na dve: na okus občinstva in na zmožnosti, ter ambicije dirigenta in ansambla. Tudi pri reševanju takih nalog je bilo treba upoštevati tradicijo, trenutno opremljenost orkestra z instrumenti, notnim gradivom in, nenazadnje, tudi s prostorskimi možnostmi za vadbo ter denarjem.

Tudi v glasbi velja, da imajo vsake oči svojega malarja, in tako je tudi vsak dirigent pri Žabah videl svoje obzorje. Toda če se ozremo za vseh petdeset let po orkestrovem repertoarju, vidimo, da je počasi a

vztrajno in dosledno gradil svoje dobro ime ravno na dobri glasbi v tem smislu, da je segal vedno tako daleč, kolikor je zmožni. To je nedvomno zasluga najprej dirigentov in nato seveda celotnega orkestra. Znali so vsak v svojem času in v specifikah svojega okolja najti pravo mero za orkester, kajti napačno postavljeni cilji in previsoke ambicije so že marsikoga prej spravile ob dobro ime, kakor pa da bi mu ga pridobile in ga uveljavile. Žabe so znale najti in pridobiti take dirigente, ki so orkester vodili tako, da ga niso zgolj vzdrževali pri delovanju, temveč so ga gradili. Najboljši dokaz za to trditev je zlati jubilej, ki ga ne bi čakali, če bi Žabe zgolj životarile.

Lahko rečemo, da je vsak dirigent prinesel v orkester nekaj svojega, a je hkrati tudi nekaj dobil. Kako sicer razumeti dirigenta, ki se vozi vsak teden iz Ljubljane v Celje in nazaj! Žabe imajo namreč letno preko petdeset vaj in če odštejemo poletne počitnice, dobimo strnjen urnik garaškega dela.

Ljubo doma, kdor ga ima!

Plesni orkester Žabe je v svojih petdesetih letih preizkusil že marsikatero lokacijo v Celju. Vredne so omembe, saj so del celjske mestne zgodovine. Če odštejemo muziciranje kar pod milim nebom na Skalni kleti, šteje za prvo lokacijo, na kateri so Žabe vadile, stanovanje enega od ustanovnih članov Marijana Nunčiča. Leta 1946 pa so fantje udarniško obnovili zaradi bombe porušen vogal hiše na Livadi (strm hrib med cesto na Stari grad in Jožefovim hribom), v kateri je stanoval Albert Kerkoš. Tam so vadili približno eno leto, nakar jih je stanovanjsko podjetje postavilo pred vrata, saj so tam bivali na črno. Nekaj časa so vadili spet kar doma pri Vendelinu Videcu in Milanu Gorjancu, potem pa so se preselili v malo dvoranico, ki je bila na dvoriščni strani tedanje kavarne Merkur, sedanje slaščičarne Mignon. Ko so jih odslovili tudi tam, so nekaj časa gostovali v pisarni uprave AD Klavinar, ki je bila na Ljubljanski cesti, nasproti kina Dom.

Tam niso mogli dolgo vaditi, zato so se preselili v staro stavbo na lokaciji, na kateri danes stoji Razvojni center. V teh prostorih je vadila tudi tedanja železničarska

godba na pihala. A tudi tam jih niso dolgo pustili pri miru, zato so se spet selili, tokrat v nekdanji sokolski dom, torej v telovadnico TVD Partizan v Gaberju.

Po vključitvi v ŽPD France Prešeren leta 1971 so dobili prostore Na okopih, v katerih so bili ponovno skupaj z železničarsko godbo na pihala. Iz stare stavbe so se zaradi obnove vsi tedanji najemniki že izseljevali, le Žabe so še ostale v njej, kar je bilo zanje usodno. Nekega dne je počila vodovodna cev in zalila njihove prostore. Uničila jim je klavir ter druge inštrumente.

Po tej nesreči jim je Celje odredilo prostore v Spodnjem gradu, nekdanji celjski knežji palači, ki pa je seveda imela podobo stare opuščene vojašnice. Tam jih sicer poplava ni ogrožala, so jih pa tatovi, ki so začeli vlamljati v veliko stavbo brez pravega gospodarja. Nek vlomilec je bil tako vnet, da je klavirju potrgal vse tipke. Ker je bilo bivanje v takih prostorih nevzdržno, jim je svoje gostoljubje pokazala Gimnazija Celje - Center. Toda tudi tam niso imeli sreče. Ker so imeli arhiv in inštrumente v kleti, jih je poplava 1. novembra 1990 ponovno prizadela. Kakšna ironija! Žabe sovražijo vodo! Uničila je ves arhiv (samo kompletnih aranžmajev je bilo preko 500) in poškodovala inštrumente in ozvočenje. Zdaj so pod isto streho, le v bolj varno prvo nadstropje so se preselili, kjer uživajo gostoljubje vodstva te gimnazije v Kosovelovi ulici 1.

Kar dolga in zanimiva pot, mnogokrat podobna kalvariji. Toda Žabe se nikoli niso predale malodušju!

Dokumenti ne lažejo

Žabe so doživele tudi nekaj poplav, zato v njihovem arhivu zevajo precejšnje praznine. A nekaj se je le ohranilo. Recimo stara blagajniška knjiga iz leta 1948, ki je dragocena tudi zaradi tega, ker nam pove, kdaj so imele Žabe kakšen nastop. Namreč od samega začetka ni ohranjen arhiv nastopov, točno evidenco so začeli voditi od leta 1976.

Tako nam stara blagajniška knjiga pove, da so Žabe igrale v Narodnem domu 26. novembra 1948 oziroma tedaj je bil evidentiran znesek, in sicer 300 dinarjev. V decembru istega leta je Vendi Videc daroval

blagajni 200 dinarjev, ker pa so Žabe igrale tudi na plesnih vajah, so v decembru leta 1948 zaslužile na ta račun 600 dinarjev. Leta 1952 so vodili evidenco tako imenovane velike in male zasedbe, največkrat sta igrali na plesnih vajah. Leta 1953 so Žabe sodelovale tudi na maškaradi. Člani orkestra so si kar sami naredili maske, zato imamo v knjigi pod izdatki nakup kožnega kleja, krep papirja in glin, kar so rabili za kaširanje lutk. Tega leta so 17. januarja kupili tudi kontrabas in zanj odšteli 24.200 dinarjev. Sedmega marca 1953 so igrali v Zidanem Mostu. Na maškaradi v Domu OF (današnji Celjski dom) so za prodanega petelina zaslužili 300 dinarjev, 26. decembra pa so zapisali med prejemke dobiček v 49. kolu državne loterije v znesku 50 dinarjev. Prvega januarja leta 1954 so Žabe že igrale na novoletnem plesu v Velenju. Ko je skupina glasbenikov nastopala pod imenom Metronom, so leta 1962 igrali na inženirskem plesu, na maškaradi v Mozirju, pa 3. junija na plesu v Narodnem domu.

Žabe igrajo pri ljubljanskem Lions klubu v Cankarjevem domu 1995

Od leta 1976 do 1981 so imele Žabe 35 koncertov oziroma nastopov. Orkester je največkrat nastopil v Narodnem domu, gostoval v Portorožu, v Novi Gorici, Velenju, v Radencih, v ljubljanskem hotelu Slon itd. Od leta 1981 do 1991 so imele Žabe za seboj

devetinpetdeset nastopov, tokrat tudi prvič v Nemčiji. Od 8. februarja leta 1992 do 26. decembra 1995 pa so nastopile kar sedemintridesetkrat. Ta podatek zgovorno potrjuje, da se število nastopov Žab v zadnjih letih nenehno povečuje. Od leta 1971 naprej so vsi nastopi dokumentirani in v orkestrovnem arhivu.

Žabe so tudi v srcih

V teh petdesetih letih se je nabralo tudi veliko spominov. Marjana Deržaj je pred petimi leti izjavila: "Na koncertne in elitne ples v celjskem Narodnem domu, kjer sem večkrat nastopila z orkestrom Žabe, imam najlepše spomine. Ljudje na koncerte in ples niso prihajali le zaradi dobre glasbe, ampak tudi zaradi glasbenikov, ki so to glasbo, ki jo pozna ves svet, odlično izvajali. čeprav se počasi menjujejo generacije, morajo Žabe ostati to, kar so. Nadaljevati morajo s poslanstvom, ki ga danes pri drugih tako pogrešamo. Žabe so del Celja, so njegova kulturna zgodovina. Ponosna sem, da sem z njimi sodelovala!"

Mojmir Sepe - Mojzes pa je dejal: „Žabe so vsega spoštovanja vreden amaterski orkester, ki še goji tradicijo big banda v Celju in drugod, kjer se žal, prereditko pojavlja. Tradicija tega orkestra je bogata, saj sega že pred drugo svetovno vojno, po njej pa sta v Celju delovali dve takšni zasedbi. Mi smo se razšli, Žabe s krogom celjskih glasbenikov pa so ostale in na moje veliko veselje še danes igrajo."

Vokalna solistka Mia Žnidarič z žabami ob Turističnem tednu na Glavnem trgu v Celju 1993.
Solist, klarinetist Borut Bučar

Prijetne spomine na Zabe ima profesor glasbe in dirigent Komornega moškega zbora v Celju Ciril Vertačnik: "Spominjam se vaj, ki smo jih imeli v telovadnici TVD Partizan v Gaberju. Klavir je bil tak, da na polovici tipk sploh ni bilo ebenovine, toda to nas ni motilo. Igral sem tudi kontrabas, ki sem ga prenašal od tam do Doma JLA, kjer smo igrali za ples. Moji spomini na Žabe so čudoviti. Žal sem se moral posloviti od njih tedaj, ko sem začel kot študent resneje igrati pri ansamblu Dobri znanci."

Celjan Ivo Umek, glasbenik in direktor produkcije plošč in kaset RTV Slovenija, se tudi spominja igranja pri žabah, saj ima za to tehten razlog. Ko je bil še član ansambla Bele vrane, je nekajkrat igral tudi pri Žabah. "To je bil moj prvi stik z Big bandom, tedaj sem ga prvič začutil v živo in zaznal njegov utrip. Ta izkušnja me je potem vodila naprej do Privškovega orkestra v Ljubljani."

Jože Privšek je pri Žabah zapisan z velikimi črkami. Ne le zaradi svojega že dolgoletnega simpatiziranja z njimi, temveč tudi zaradi tega, ker je dovolil po poplavi leta 1990, ko je orkester izgubil skoraj vse notno gradivo, uporabo svojih aranžmajev, česar Žabe ne bodo nikoli pozabile.

Tomaž Grintal, sedanji dirigent, ki je zaposlen v Big bandu RTV Slovenija kot trobenta, je o Žabah dejal: "Ko sem prevzel Žabe, sem se prvič srečal z vodenjem takega orkestra, ki dela na amaterski osnovi, zato je bilo na začetku naše učenje obojestransko. Prijetno je delati s takimi zanesenjaki, ki so vztrajni, predvsem pa so veliki ljubitelji glasbe."

Srečati Abrahama ni kar tako. To je lep jubilej, ki ga ne bi bilo brez tistih prizadevnih članov orkestra, ki so vsa ta leta opravljali tudi odgovorne naloge organizacijskega in vse bolj tudi poslovnega vodenja celjskega big banda.

Prvi predsednik je bil Milan Gorjanc, pa tudi prvi tajnik in blagajnik.

Milan Gorjanc

Za njim je prevzel štafetno palico Marijan Nunčič.

Marijan Nunčič

Sedanji predsednik Janez Gril.

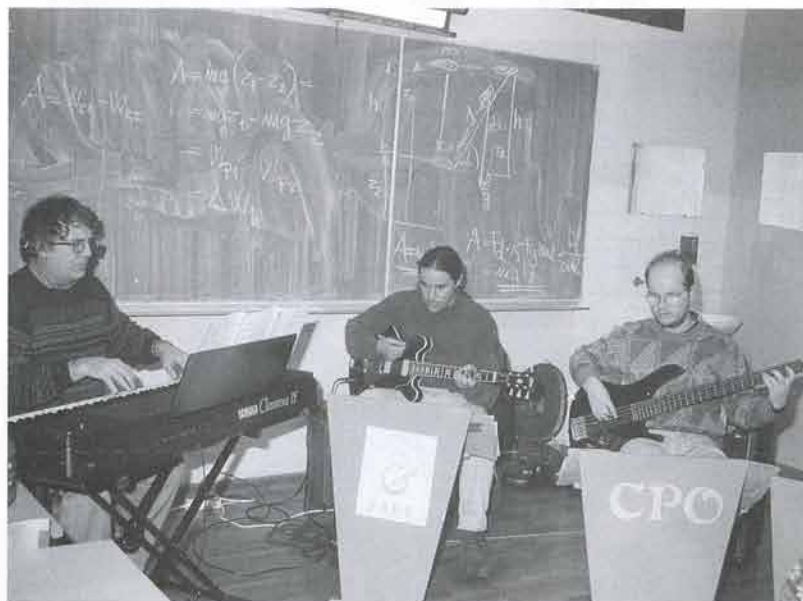
Janez Gril

Iz seznama sodelujočih v času nastanka orkestra do danes je lepo videti, koliko zanimivih ljudi je sodelovalo z Žabami. Ni jih bilo malo. In koliko jih še bo, naslednjih petdeset let, do prve stoletnice...

POL STOLETJA ZVESTOBE

Krepko natisnjena imena sodelujejo še danes

1. Adamič Bojan
komponist	9. Bučar Borut
klarinet
2. ALUJEVIČ MIHA
vokal	10. Banič Matej
kitara
3. AŠIČ MARJAN
pozavna	11. Bračič
kongo bobni
4. Ašič Miklavž
saxofon, klarinet	12. Brzič Romana
vokal
5. Belaj Irma
por. Koštomaj
klavir, harmonika	13. Burnik Ivica
napovedovalka
6. BOŽIČ MARJAN
pozavna	14. Cencen Janko
tolkala
7. Božič Silvo
tehn. sodelavec	15. Cimerman Andrej
saxofon, klarinet
8. Bezgovšek Slavko
pozavna, bas-tuba	16. CIZELJ LEON
saxofon, klarinet

Del ritmične sekcije

17. Cizelj Marjeta
flavta
18. Cizelj Srečko
bas kitara, aranžer, tajnik
19. Cvetko Andrej
tolkala
20. Čakš Ivan
trobenta
21. Čepin Janez
klavir
22. **ČETINA JANKO**
saxofon, klarinet
23. Četina dr. Jože
saxofon, klarinet
24. **ČETINA MARIJA**
blagajna
25. **ČETINA MITJA**
saxofon, klarinet
26. Debeljak Igor
bas kitara
27. Deržaj Marjana
vokal
28. Deželak Jože
trobenta
29. Divjak Ratko
tolkala
30. Dremelj Tatjana
vokal
31. Drofenik Zvonka
por. Krivec
vokal
32. Drugovič Norbert jun.
aranžer, dirigent
harmonika, saxofon,
klarinet, komponist
33. Erjavec Franc
klavir
34. Ferlež Milan
kitara, aranžer
35. **FLANDER LUKA**
saxofon, klarinet

Del sekcije trobent

36. **FLIS LUDVIK**
tehn. sodelavec
37. **FONDA ROMAN**
trobenta, frulica,
saxofon
38. Forjanič Grega
kitara
39. Gajšek Risto
vokal
40. **GODEC ALENKA**
vokal
41. Golob Jani
aranžer
42. Golob Žiga
bas kitara
43. Goričan Jernej
saxofon
44. Gorjanc Bojan
ozvočenje
45. **GORJANC MILAN**
predsednik, tajnik,
saxofon, klarinet
46. Gorjanc Mirica
por. Kolin
kitara
47. Goršič Alenka
flavta
48. Goršič prof. Edvard
dirigent, aranžer,
klavir, harmonika
49. Goršič Igor
bas kitara
50. Goršič Janez
tolkala, vokal
51. Goršič Matevž
kitara
52. Grabner Vera
blagajna
53. **GRAMC ALJOŠA**
trobenta, krilovka
54. Grašič Janez
pozavna
55. Grašič Primož
kitara
56. Guček Tine
tolkala
57. Guček Valter
harmonika
58. **GRIL ing. JANEZ**
pozavna, predsednik
59. **GRINTAL TOMAŽ**
dirigent, aranžer,
trobenta, krilovka
60. Haas Hinko
klavir
61. Haberl Ditka
vokal
62. Hajsinger Marjan
trobenta
63. Hartman dr. Bruno
napovedovalec
64. Hočevlar Irena
vokal
65. Hohnjec Vlado
kitara
66. Hramec Darko
trobenta
67. Hrašovec dr. Bogomil
klavir, kontrabas,
harmonika
68. Jarh Albert
saxofon, flavta

69. Jarh David
trobenta

70. Jarh ing. Dušan
saxofon

71. Jeglič Tomaž
klavir, orgle

72. JEVŠENAK MATEJ
trobenta, krilovka

73. Juvan Miran
klavir

74. Kalinšek Judita
vokal

75. KALINŠEK TEODOR
tolkala

76. Kapus Franc
dirigent

77. Karnelutti Tomo
saxofon

78. Karner Andrej
ozvočenje

79. Kerkoš Albert
tolkala

80. Kislinger Jure
napovedovalec

81. Kolar Rok
tehn. sodelavec

82. Kolin Zoran
harmonika

83. Kolka ing. Božo
pozavna

84. KOLEŠA Anita
napovedovalka

85. Komac Zoran
saxofon, klarinet

86. Končan Vili
tolkala

87. Korbar Višnja
vokal

88. Koren Andrej
trobenta

89. Korošec Igor
bas kitara

90. Kos Anton
trobenta

91. Kosi Franci
vokal

92. Kovač Zoran
saxofon, klarinet

93. Kovše Marjan
pozavna

94. Krajnc Jure
pozavna

95. Krajncan Dominik
trobenta, tolkala

96. Krajncan Lojze
dirigent

97. KURE SAVO
klaviature

98. Kumer Alfonz
napovedovalec

99. Lavrenčič Avgust
kitara, pozavna, tolkala

100. Laubič Srečko
bas kitara

101. Lenasi Matej
trobenta

102. Leskošek Adolf
saxofon, klarinet

103. Leskovšek Erih
tolkala

104. Lešničar dr. Hotimir
klavir

105. Lubej Peter
trobenta

106. Majcen Dani
trobenta

107. Malovrh Matjaž
kitara, banjo

108. Mancini Stane
vokal

109. Mastnak Slavko
vokal

110. MAUER FRANC
saxofon, klarinet

111. Mauer Franjo
tehn. sodelavec

112. MAVRIČ VITA
vokal

113. Mihelin Peter
ozvočenje

114. New Swing Quartet
vokal

115. Nunčič ing. Marijan
tolkala, saxofon,
klarinet, predsednik

116. Ojstrež ing. Miloš
violina

117. Oparenovič Evgen
kontrabas

118. Otrin Zdenko
kontrabas

119. Ožir Tone
trobenta

120. Pečar Beno
kitara

121. Peer Volodja
kontrabas, vokal,
napovedovalec

122. Penzeš Djuro
bas kitara

123. Pepel in kri
vokalna skupina

Sekcija pozavn

124. **PERIC DADO**
ozvočenje
125. Perlič Zvonko
napovedovalec
126. Pestner Oto
vokal
127. **PETROVIČ dr. DANI**
saxofon, klarinet
128. Petraš Davor
vokal
129. Petretič Gidica
por. Stanojlović
vokal
130. Pevec Polde
trobenta
131. **PINTER BORUT**
saxofon, klarinet,
tolkala
132. **Pinterič Alenka**
vokal
133. Plahutar ing. Jurij
pozavna
134. Pleterski Dani
kitara
135. **PLETERSKI MILAN**
trobenta, krilovka
136. Podgornik Albert
saxofon, klarinet
137. Prelog Vincenc, mag.oec.
klavir, kontrabas,
aranžer, dirigent
138. Pristovšek Franc
kontrabas
139. Privšek Jože
aranžer, komponist
140. Pšeničnik Danilo
trobenta, aranžer
141. Rajh prof. Breda
por. Divjak
klavir
142. Ramskugler Franc
tolkala
143. Ravljen Robi
trobenta
144. Rebrek Lado
kontrabas
145. Rizmal Franc
violina
146. Romih Franc
kitara
147. **ROTAR BOJAN**
bas kitara
148. Rus Jože
saxofon, klarinet
149. **SANDA IGOR**
pozavna
150. **SANDA UROŠ**
trobenta, krilovka
151. Schreibeimer
trobenta
152. Senegačnik Oto
pozavna
153. Sepe Majda
vokal
154. Sepe Mojmir
trobenta, klavir, dirigent
155. Soss Ati
aranžer
156. Spruk Emil
pozavna

157. Stojanovič dr.
saxofon
158. Strašek Janko
ozvočenje
159. Šalamun Janko
tolkala
160. **ŠEKORANJA HUGO**
saxofon, klarinet
161. Šimenc Janko
klavir
162. Šimonič Martin
trobenta
163. Škerjanc Jože
klavir, orgle
164. Šopar Janko
napovedovalec
165. Štravs Rudi
trobenta
166. Šulgaj ing. Vili
klavir
167. Telič Mitja
kongo bobni
168. Tkavc Judita
flavta
169. Tomc Abi
violina
170. Ugrin Petar
trobenta
171. Ulaga Aleš
bas kitara
172. Ultra-4
vokal
173. Umek Gusti
trobenta
174. Umek Ivo
klaviature
175. Umnik Mitja
napovedovalec
176. Uršič Dominko
saxofon,
tehn. sodelavec
177. Ussar Werner
aranžer
178. Vedenik Janez
napovedovalec
179. Vertačnik prof. Ciril
klavir, kontrabas
180. Videc Vendelin
trobenta, kitara,
kontrabas, aranžer,
dirigent
181. Videčnik Mirko
trobenta
182. Videčnik ing. Vili
kontrabas, klavir
183. **VIDIC IRENA**
vokal
184. **VIPOTNIK RAMPRE NIKA**
vokal
185. **VIZJAK MIHAEL**
trobenta, krilovka
186. Vodeb Peter
bas kitara
187. Vogelsang ing. Zlatko
saxofon, klarinet
188. Vok Anton
trobenta
189. Vučer Urban
pozavna
190. Vuk Franc
blagajna
191. Zagoričnik Jože
klarinet

192. Zagoričnik Nina
napovedovalka
193. Zapušek Avgust
pozavna
194. Završek Zvonko
pozavna
195. ZAVRŠNIK dr. JOŽE
pozavna, vokal
196. ZORE JOŽE
pozavna
197. Zupanc prof. Franc
saxofon, klarinet
198. Zupančič Boštjan
saxofon, klarinet
199. Železnik Matjaž
bas kitara
200. Železnik Silva
napovedovalka
201. Žibret Benjamin
saxofon, klarinet,
aranžer
202. Žmajde Nena
vokal
203. ŽNIDARIČ MIA
vokal

Ustanovni člani orkestra

Norbert ml. Drugovič
Avgust Lavrenčič
Marijan Nunčič
Vendelin Videc

Orkester je nastopal pod naslednjimi imeni:

- 1946 Plesni orkester Žabe
- 1947 Mladinski plesni orkester Žabja vas
- 1949 Plesni orkester Žabe
- 1950 Plesni orkester Kladivar
- 1952 Plesni orkester Celje
- 1953 Plesni orkester Žabe
- 1971 Priključitev k ŽPD France Prešeren kot
samostojna sekcija
Zabavni orkester Žabe
- 1981 Celjski plesni orkester Žabe
- 1996 Celjski plesni orkester Žabe

Jubilejno publikacijo izdal CPO Žabe

Uredniški odbor:
Janez Gril
Milan Gorjanc
Drago Medved, avtor besedila in urednik
Oblikovanje ovitka: Avgust Lavrenčič
Tisk: Cetus Celje, 1996

Po mnenju ministrstva za kulturo Republike Slovenije št. 415-317-96 z dne
3.4.1996 šteje publikacija Zlatih 50 let zabavnega orkestra Žabe med proizvode, za
katere se plačuje 5-odstotni davek od prometa.

ETIS